

сенатори, надъ пияните римски юздачи, поети, философи, надъ пияните танцьори и патрицианки, надъ всичкия той светъ, още всемогъщъ, но вече бездушенъ,увѣнчанъ и необузданъ, но вече угасналъ, отъ златната рѣшетка, закачена на потона, все падахъ и падахъ рози.

Вънъ стана видѣло.

VIII.

Урса никой но задържа, никой даже го не попита, що прави. Гоститѣ, които още не лежехъ подъ трапезата, не пазѣхъ вече назначениетѣ имъ място, за това слугите, като видѣхъ великанъ, носящъ на рѣкѣ си една отъ сътрапезниците, помислихъ, че това е нѣкой робъ, който изнаси пиянага си господарка. Освѣнъ това, Актея вървѣше слѣдъ тѣхъ и присѫтствието ѝ отстраняваше всѣко подозрѣние.

По такъвъ начинъ тѣ излѣзохъ изъ триклиниума въ съсѣдната до нея стая, а отъ тукъ въ галерията, водяща въ помѣщението на Актея.

Лигия така бѣше изнемощѣла, щото лежеше, като мъртва, на рѣкѣ на Урса. Когато я лжхна хладния и свѣжъ утренъ въздухъ, тя отвори очите си. Ставаше все по-видѣло. Като вървѣхъ срѣдъ колоните, тѣ бѣрзо свихъ къмъ портика, който води не въ двора, а въ дворцовитѣ градини, въ които върховетѣ на кипарисите вече заруменяваха отъ утренната зора. Въ тая часть на двореца нѣмаше жива душа, отгласите на музиките и виковете на пируващите се донасяха до тѣхъ все по-глухо. На Лигия се стори, че сѫ я извадили отъ ада и изнесли на ясния божи светъ. Има, значи, нѣщо и вънъ отъ тоя отвратителенъ триклиниумъ. Има небо, зора, свѣтлина и тишина. Дѣвойката внезапно избухна въ ридания и, като се стискаше за рѣкѣ на великанъ, захвана да вика, задавена отъ сълзи:

— Дома, Урсъ! Дома у Авелъ!

— Да идемъ! — отговори Урсъ.

Тѣ достигнаха до малкия атриумъ, принадлежащъ къмъ покоятѣ на Актея. Тамъ Урсъ оставилъ Лигия на мраморенъ столъ, до фонтана. А Актея захвана да я успокоява и да я придумва да си легне, за да отдыхне, като я увѣряваше, че отъ сега нищо вече я не застрашава, тѣй като пияните гости слѣдъ пира ще спиратъ до вечерята. Но Лигия дълго врѣме не можеше да се успокои и, като вдигаше рѣкѣ си на горѣ, повтаряше само, като малко дѣте: